

Det samme gælder uddannelsen af de unge. Det er helt uacceptabelt, at en fjerdedel af en ungdomsårgang fortsat ikke får en ungdomsuddannelse. Specielt på de tekniske skoler er frafaldet meget stort.

Med finanslovaftalen for i år har erhvervs-skolerne fået en tiltrængt forbedring af deres økonomi og dermed et godt grundlag for en kvalitetsmæssig udvikling. Vi har i Socialdemokratiet netop fremlagt et udspil om ungdomsuddannelse, hvor vi giver nogle bud på, hvad der kan og bør gøres for at rette op på situationen i ungdomsuddannelserne, herunder en bedre vejledningsindsats og et kvalitetsmæssigt løft af erhvervsuddannelserne.

I debatten om velfærdssamfundet spiller udviklingen i de såkaldte overførselsindkomster hele tiden en central rolle. Det er ubestrideligt, at det samlede antal personer på overførselsindkomst siden begyndelsen af 1970'erne har været næsten konstant stigende. Det bliver nu fremstillet af nogle, som om udviklingen er ude af kontrol, og bliver derfor et argument for at forringe modtagernes levevilkår, de mennesker i vores samfund, der i forvejen har de mest beskedne kår.

Men situationen er ikke ude af kontrol. Årsagerne til stigningen i antallet af mennesker på overførselsindkomst er jo velkendte. Stigningen skyldes først og fremmest en meget negativ udvikling i beskæftigelsen i 1970'erne og i 1980'erne, samtidig med at en hårdhændet nedskæringspolitik i 1980'erne sendte i titusindvis af yngre mennesker på førtidspension. Nu er udviklingen vendt takket være en aktiv beskæftigelsespolitik. Nu falder antallet af mennesker på arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp, og langt færre yngre mennesker havner i førtidspensionssystemet. Det er den vej, vi skal videre ad.

Det er ikke alene urimeligt, men det er også meget uklogt at søge at nedbringe udgifterne til overførselsindkomster ved at forringe modtagernes levevilkår. Større ulighed i samfundet skaber ikke øget vækst, tværtimod: Større ulighed skaber ustabilitet og lavere vækst. Det har talrige undersøgelser og erfaringer fra udlandet fuldt ud dokumenteret.

På dette punkt synes jeg det er værd at bemærke Venstres forslag til reform af velfærdsstaten. Det er en reform, der vil skabe ulighed. Det er en reform, der vil fjerne social trykthed, for samtidig med store skattelettelser, som vi, der har vores gode arbejde, kan nyde

godt af, skal vilkårene forringes for de dårligst stillede.

Lad mig bare nævne tre grupper:

Det vil gå hårdt ud over de enlige pensionister, der ikke har væsentlige supplerende indkomster. De vil få en voldsom nedgang i deres levevilkår, fordi de særlige tillæg, boligydelse og varmhjælp, falder bort.

Dagpengesats, efterlønsats skal nedsættes drastisk.

Og den enlige forsøger på kontanthjælp vil ryge ud i decideret fattigdom. Her reduceres grundydelsen også til den pågældende samtidig med, at man, når man udmåler hjælpen til familien, der er på kontanthjælp, ikke længere skal tage hensyn til antallet af børn og til boligudgifter. Det bliver decideret fattigdom for de pågældende, der her bliver tale om.

Og i det hele taget synes jeg, at Venstres reformudspil afslører Venstres holdning til mennesker. Lad mig citere nogle ganske få linjer fra Venstres udspil:

»Forsørgerkulturen har slået rod i det danske samfund. . . .

Hvorfor ikke bruge tiden på at blive ekspert i støtteordninger og give sig forsørgerkulturen i vold? Det ulykkelige er, at det er med velfærdsnarkomani som med anden narko: det er vane-dannende, og behovene vokser. Resultatet er givet på forhånd: jo flere velfærdsnarkomaner, desto mindre velstand . . . til at betale for velfærdet.«

Det står der minsandten i Venstres reformudspil. Mere nedladende kan man vist ikke tale om mennesker, pensionister, syge, arbejdsløse, der i en kortere eller længere periode har brug for hjælp fra det offentlige.

De centrale velfærdsydelser spiller en afgørende rolle i de forhandlinger, der netop er indledt om den kommunale økonomi i 1997. Og man kan vist rolig sige, at kanonerne er kørt i stilling til disse forhandlinger.

Det er på den ene side naturligvis meget vigtigt, at kommunerne yder deres bidrag til forbedring af de offentlige finanser, og på den anden side skal vi i fællesskab sikre, at der bliver råderum til at levere de serviceydelser, borgerne har et berettiget krav på.

Og der er opgaver nok at tage fat på. Nu må de sidste kommuner med med hensyn til børnepasning. De forbedrede finansieringsmuligheder for ældreboligbyggeri og de nye regler for tildeling af hjemmehjælp skal bruges. De nødvendige investeringer i folkeskolen, herunder